

[ความเห็นผิด]

มีจจาหิฏฐิ

CHECKLIST:

- ขาดสติและสมาธิที่ถูกต้อง
- ทุกอย่างว่างเปล่า อะไร ก็ไม่มี ว่างไปหมดเลย
- ใจโล่งว่าง ไม่คิดไม่นึกอะไร เคลิ้มไปกับความสุข
- ปัญญาล้ำ ฟุ้งในธรรมะ ภูรูแล้ว ภูไม่ยึดถืออะไร
- ตายแล้วสูญ ซัดหิน้ำไม่มี
- ด้ไม่มี เทวดาไม่มี ภพภูมิต่างๆไม่มี
- จะเอาผลแต่ไม่ทำเหตุ วันๆ เที้ยวเล่นเฟลิดเฟลิน
- รอรรรคทองวลีเด็ด บรรลุเลย ไม่ต้องภาวนา
- อื่นๆ

พร:สสนุทศนา

หลวงพ่อปราโมทย์ ปาโมชฺโช

มัจฉาทิฏฐิ

พิมพ์ครั้งที่ 1 กรกฎาคม 2563 จำนวน 10,000 เล่ม

สงวนลิขสิทธิ์

ห้ามพิมพ์จำหน่ายและห้ามคัดลอกหรือตัดตอนไปเผยแพร่ทางสื่อทุกชนิด โดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้เขียน หรือมูลนิธิสื่อธรรมหลวงพ่อปราโมทย์ ปาโมชฺโช ผู้สนใจอ่านหรือฟังพระธรรมเทศนา สามารถดาวน์โหลดได้จาก <http://www.dhamma.com> ติดต่อมูลนิธิฯ ได้ที่ media@lptf.org หรือ Facebook page ชื่อมูลนิธิสื่อธรรมหลวงพ่อปราโมทย์ ปาโมชฺโช หรือ โทร. 02-0126999

ดำเนินการพิมพ์โดย

มูลนิธิสื่อธรรมหลวงพ่อปราโมทย์ ปาโมชฺโช
342 ซอยพัฒนาการ 30 ถนนพัฒนาการ
แขวงสวนหลวง เขตสวนหลวง กรุงเทพฯ 10250
โทร. 02-0126999

หนังสือเล่มนี้มูลนิธิสื่อธรรมหลวงพ่อปราโมทย์ ปาโมชฺโช จัดพิมพ์ด้วยเงินบริจาคของผู้มีจิตศรัทธาเพื่อเป็นธรรมทาน เมื่อท่านได้รับหนังสือเล่มนี้แล้ว กรุณาตั้งใจศึกษาปฏิบัติให้เกิดประโยชน์สูงสุดทั้งแก่ตนเองและผู้อื่น เพื่อให้สมเจตนารมณ์ของผู้บริจาคทุก ๆ ท่านด้วย

ช่องทางติดตามพระธรรมเทศนาของหลวงพ่อปราโมทย์
ปาโมชฺโช และข่าวสารของวัดสวนสันติธรรม อย่างเป็นทางการ

1. เว็บไซต์ www.dhamma.com
2. Facebook Page ชื่อ Dhamma.com
3. Instagram ชื่อ Dhammadotcom
4. YouTube ชื่อ Dhammadotcom
5. Line Official ชื่อ @Dhammadotcom
หรือใช้ QR Code นี้

คำนำ

หนังสือ“มิจฉาทิฎฐิ”เป็นหนังสือที่ถอดความมาจากพระธรรมเทศนาของหลวงพ่อปราโมทย์ ปาโมชฺโช ซึ่งได้แสดงธรรมที่วัดสวนสันติธรรม ในวันที่ 20 กรกฎาคม 2562 และ วันที่ 11 สิงหาคม 2562

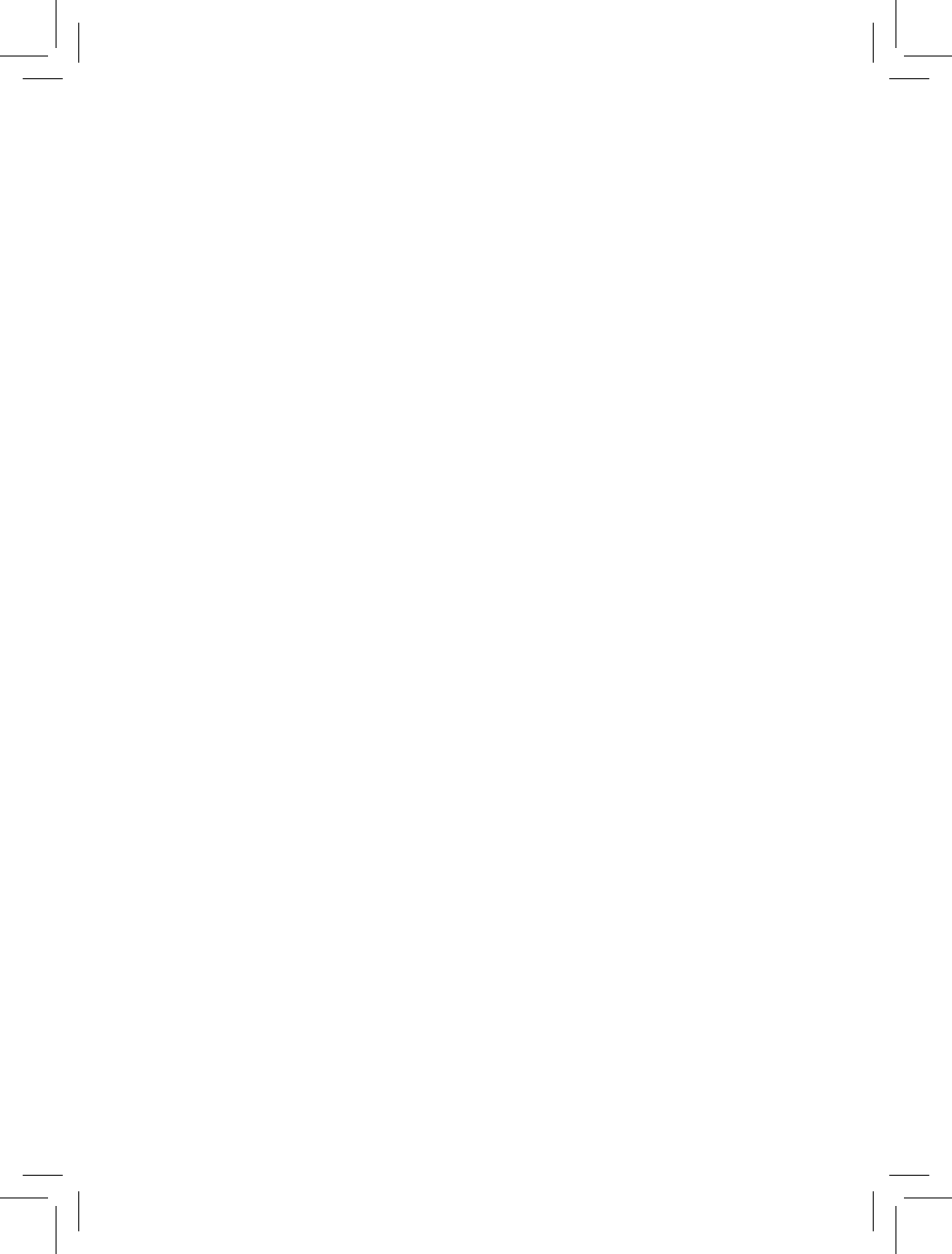
หลวงพ่อปราโมทย์ท่านเห็นว่านักปฏิบัติจำนวนมากยังมีความเข้าใจคลาดเคลื่อนหลายอย่าง ที่เกี่ยวกับการปฏิบัติ ท่านจึงแสดงธรรมที่เกี่ยวกับมิจฉาทิฎฐิ และปรารภให้ทำหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา ท่านย้ำว่า “ของฟรีไม่มี ของปลูกไม่มี ทุกอย่างต้องทำเอาเอง นี่คือนิยามแห่งกรรม อะไรจะเหนือกรรมไม่มี วรรคทองจะเหนือกรรมก็เป็นไปไม่ได้ ฉะนั้นเจริญสติไว้ ถ้าพลาดจากการเจริญสติ เจริญสมาธิที่ถูกต้อง คือพลาดจากทาง”

ในพระธรรมเทศนาครั้งนี้หลวงพ่อดีแจกแจงถึงความเข้าใจผิดหลาย ๆ อย่างของนักปฏิบัติ ทางคณะผู้จัดทำหวังเป็นอย่างยิ่งว่า เมื่อผู้อ่านได้อ่านหนังสือเล่มนี้แล้ว จะเข้าใจหนทางที่จะนำไปสู่ทางบริสุทธิ์หลุดพ้นที่แท้จริงมากขึ้น และนำไปปฏิบัติต่อได้เพื่อความก้าวหน้าในการการเจริญปัญญาต่อไป

หากมีข้อผิดพลาดใดๆ เกิดขึ้นจากการจัดทำหนังสือเล่มนี้ คณะผู้จัดทำขออ้อมรับด้วยความเคารพ และขอกราบขอมา ต่อพ่อแม่ครูอาจารย์ในความผิดพลาดที่อาจจะเกิดขึ้นได้

มูลนิธิศีลธรรมหลวงพ่อบราโมทย์ ปาโมชฺโช

1 กรกฎาคม 2563

มัจฉาทิฎฐิ

พระธรรมเทศนา หลวงพ่อปราโมทย์ ปาโมชฺสี

20 กรกฎาคม 2562

มัจฉาติฏฐิ

แต่ก่อนหลวงพ่อก็กี่แสวงหาธรรมะ ยากลำบากเหมือนกัน ตอนเด็ก ๆ ทำแต่สมาธิ ตั้งแต่ปี 2502 อายุ 7 ขวบ นั่งสมาธิ ทำใจสงบ ทีแรกก็ฟุ้งซ่านออกไปรู้ของข้างนอก ไปดูสวรรค์ ดูอะไร ต่อมาพบว่ามันไม่ใช่สาระแก่นสาร แล้วก็จับได้ว่าเวลาจิตมันจะเคลื่อนออกไปรู้อารมณ์ข้างนอก มันตามแสงสว่างไป สติเราอ่อนลง ใจมันเคลื่อนออกไป ฉะนั้นภาวนาแล้วก็พยายามจะรู้สึกตัว พอใจจะเคลื่อนตามแสงสว่างไป พยายามหายใจแรงขึ้นนิดหนึ่ง เปลี่ยนจังหวะการหายใจ จิตใจก็อยู่กับเนื้อกับตัว ตอนนั้นก็ไม่ว่าหรือกว่าสิ่งนี้สำคัญสำหรับการปฏิบัติ เพิ่งมาเจอพระไตรปิฎกชั้นหลัง ๆ

พระพุทธเจ้าท่านบอกว่า ท่านไม่เห็นธรรมะอย่างอื่นเลย ที่จะทำให้อกุศลที่มีอยู่ดับไป ที่จะทำให้อกุศลที่ยังไม่เกิดนั้นเกิดขึ้น ไม่มีธรรมะอันอื่นเสมอเหมือนด้วยความรู้สึกตัว อย่างที่หลวงพ่อ

มัจฉาทิฏฐิ

สอนอยู่เรื่อย ๆ ว่า ความรู้สึกตัวเป็นจุดตั้งต้นของการปฏิบัติ อันนี้ตรง ๆ เลย เพิ่งไปเห็นพระไตรปิฎกมาไม่กี่วันนี้ ท่านก็สอนบอก ท่านไม่เห็นธรรมะอันอื่นเทียบเท่ากับความรู้สึกตัวเลย ในการที่จะทำให้อกุศลดับไป ทำให้กุศลเจริญขึ้น ฉะนั้นเรื่องความรู้สึกตัวเรื่องใหญ่

ตอนเด็ก ๆ สมัยหลวงพ่อกำลังหาเส้นทางก็กลับมาที่ความรู้สึกตัว ใจตั้งมั่นอยู่ รู้สึกไปเรื่อย ๆ จิตก็รวมลงไป จิตรวมลงไป ร่างกายหายไป แล้วก็เหลือแต่จิตดวงเดียว พอกลับมาที่มีร่างกายมันก็เห็นชัดแล้วว่า กายกับจิตมันคนละอันกัน ชันธมันแยกอัตโนมัติ ชันธไม่รวมกันอีกเลยกับจิต โดยที่เราไม่ต้องรักษา แต่ก็ไปต่อไม่เป็น พยายามไปหาหนังสืออ่าน หนังสือสมัยหลวงพ่อดึกษาธรรมะ รุ่นชั้นแรก ๆ ก่อนจะเจอครูบาอาจารย์อย่างหลวงปู่ดุลย์ ยุคนั้นหนังสือที่ดังคือหนังสือ

มัจฉาทิฏฐิ

ของท่านอาจารย์พุทธทาส หลวงพ่ออ่านไปเรื่อย ๆ อ่านก็เกิดมัจฉาทิฏฐิ คิดว่าตายแล้วสูญ คือคิดว่าชาติหน้าไม่มี โอบปาทิกะไม่มี ฌีไม่มีอะไรอย่างนี้ เทวดาไม่มี ทั้ง ๆ ที่เห็นมาแต่เด็ก ก็อ่านไปอ่านมาก กลายเป็นมัจฉาทิฏฐิไป ไม่ใช่หนังสือท่านไม่ดี หนังสือท่านดี แต่เราอ่านไม่ดี

ทีนี้จวันหนึ่ง ไปเจออาจารย์สุชีพ ปุณฺณานุกาพ ท่านเขียนพระไตรปิฎกฉบับประชาชน ท่านความรู้แตกฉานเยอะ อาจารย์สุชีพเรียกหลวงพ่อไป ตอนนั้นไปเป็นกรรมการเอกลักษณ์แห่งชาติ อะไรนี่จำไม่ได้แล้ว เป็นอนุกรรมการศาสนา หลวงพ่อก็ไปประชุมด้วย เวลาเราพูดอภิปรายอะไรนี่ มันสะท้อนความเป็นมัจฉาทิฏฐิออกมา อาจารย์สุชีพท่านมีเวลา ท่านเรียกมาเลย หลวงพ่อก็นั่งกับพื้น ท่านผู้ใหญ่ เคยเป็นเจ้าของคุณด้วยเข้าไป สึกออกมา ท่านก็บอก ว่า ถ้าคิดว่าตาย

มัจฉาทิฏฐิ

แล้วบุญก็เป็นมัจฉาทิฏฐิ แล้วท่านก็ยกบาติมาให้ ฟังเยอะเลย อย่างพระพุทธเจ้าพูดเองว่า ตอนที่เรายังไม่เข้าใจอริยสัจ เราเวียนว่ายตายเกิดแสวงหาธรรมะอยู่

ได้โอกาส ปกติเวลามีเวลาว่างจะกลางานไป ภาวนาตามวัด รอบนั้นลงไปหาท่านพุทธทาสเลย ไปถึงก็ไปกราบท่านอาจารย์ “ท่านอาจารย์ครับ ท่านอาจารย์สอนว่าตายแล้วบุญหรือครับ?” เข้าเป้าเลย ไม่อ้อมค้อมเลย เข้าประเด็นที่เราสงสัยเลย ท่านมองหน้าแล้ว “คุณเห็นเราเป็นมัจฉาทิฏฐิหรือ?” ท่านบอกอย่างนี้ โอ้ย เราแทบจะเขกกระบาลตัวเองเลย กราบขอขมาท่านเลยบอก “ผมอ่านหนังสือพระอาจารย์แล้วมันเข้าใจผิดไป” ของท่านมีแต่เรื่องความว่าง โนนก็ว่าง ใสนี้ก็ว่าง ฟังแล้วก็เพลิน เคลิ้มไปเลย ทุกอย่างว่างหมด แต่ท่านย้อนมา เห็นท่านเป็นมัจฉาทิฏฐิหรือ? ก็เลย

มัจฉาทิฏฐิ

ขอโทษท่าน แสดงว่าท่านไม่ได้สอนอย่างนี้ เรา
เข้าใจผิด

ถามท่านประโยคที่สอง เห็นไหมหลวงพ่อก
ไม่ถามอะไรรุ่งงาม “จิตผมเป็นอย่างไรครับ”
ไม่ถามเลยเห็นไหม เข้าเป้าเลย ถามท่านอีก “ท่าน
อาจารย์เขียนหนังสือออกมาเยอะแยะ ถ้าผม
อ่านหนังสือของท่านอาจารย์ทั้งหมดนี้ ผมจะได้
โสดาบันไหม?” ท่านตอบว่า “ไม่ได้หรอก ต้อง
ภาวนาเอา” ท่านบอกให้ภาวนา ท่านไม่ได้บอกให้
นั่งคิดเพื่อเจอ อ่านหนังสือท่านแล้วไอนั้นก็ว่าง
ไอนี้ก็ว่าง เพื่อเจอไปเลย ทุกอย่างว่างเปล่า ไม่มี
คน ไม่มีสัตว์ ไม่มีเรา ไม่มีเขา ไม่มีแล้ว แล้วใครจะ
เกิด ใครจะตาย อะไรๆ ก็ไม่มี ว่างไปหมดเลย
ทุกอย่างไม่มี นี่คือนิมิตตทิฏฐิ

มัจฉาทิฏฐิ

พระพุทธเจ้าไม่ได้บอกว่า ทุกอย่างว่างเปล่า ไม่มีอะไรเลย ท่านบอกสิ่งทั้งหลาย มีเหตุมันก็มีหมดเหตุมันก็ไม่มี ไม่ใช่แปลว่าไม่มีอะไรเลย นี่พวกมัจฉาทิฏฐิ

ช่วงที่อ่านหนังสือท่านอาจารย์พุทธทาส ยังไม่เจอหลวงปู่ดุลย์ ก็ไปอ่านหนังสือ คำสอนของ ฮวงโป แล้วก็สูตรของเว่ยหลง ซึ่งท่านพุทธทาส ท่านแปลมา อ่าน 2 เล่มนี้ เมาไปอีกแบบหนึ่ง หนังสือเซน เวลาอ่านหนังสือเซน โอ้โห ธรรมะ คมคาย ใจเราจะโล่งว่าง ใจมันจะว่างๆ ลองไป อ่านดูแล้วจะรู้สึก ใจมันจะว่างๆ นิ่งๆ ไม่คิดไม่นึก อะไรหรอก สบาย รู้ตัวอยู่ มีความสุขอยู่ อ่านแล้ว หลุดโลกเลย ไปอีกแบบหนึ่ง แหม มีคำพูดแบบ ทำลายล้างความเห็นผิด กระตุกความรู้สึกตัวอย่าง แรง ยิ่งไปอ่านหนังสือของญี่ปุ่น จะเล่านิทานเซน มากมาย อย่างอิคคิวซังซาโตริ (บรรรุธรรม) ขึ้นมา

มัจฉาทิฏฐิ

เพราะได้ยินเสียงอึการ้อง เราก็ไปนั่งฟังอีกา เมื่อไร
มึงจะร้องวะ กูจะซาไตร (หลวงพ่อดำหว่า) ใจหลาย
เลยเนี่ย

แม่ชีคนหนึ่งตักน้ำกลางคืน ตักน้ำด้วย
กระบวยไม้ไผ่ กระบวยหัก ก็ได้ซาไตร ง่ายชะมัด
เลย ทำไมเราจะต้องทำอะไรที่ยากๆ ถ้าเราไปเจอ
วรรคทองวลีเด็ดอะไรเข้าสักอันหนึ่ง ใครบอกเราได้
เราปึ้งเลย ไม่ต้องภาวนาหรรอก นี่ก็มัจฉาทิฏฐิ จะ
เอาผลแต่ไม่เอาเหตุ

ต่อมามาเจอ อ่านพระไตรปิฎกก็เจออีกว่า
พระพุทธเจ้าบอกว่า นอกจากสติปัฏฐานแล้ว ไม่มี
ทางอื่นเลย สติปัฏฐานเป็นทางสายเดียวเพื่อความ
บริสุทธิ์หลุดพ้น เพราะฉะนั้นายชีจะกระบวยหัก
แต่ไม่ได้ทำสติปัฏฐานก็ไม่บรรลุมรรค ก่อนที่เขา
จะมาเจอวลีเด็ดนั้น เขาได้ภาวนามาเยอะแล้ว

มัจฉาพิศุข

เจริญสติปัฏฐานมาแล้ว พอถูกครูบาอาจารย์ กระตุ้น หรือเกิดสถานการณ์อะไรกระตุ้นปัญญา ให้ลุกโผลงขึ้นมาเท่านั้นเอง มันเหมือนอย่างบางคน นั่งฟังเทศน์อยู่ ผู้เทศน์ก็หันไปบอก เผลอไปแล้ว เนี่ย ถูกกระตุก ก่อนที่เขาจะถูกกระตุกเนี่ย เขาภาวนามาตั้งเป็นสิบ ๆ ปีแล้ว พอเขาถูกกระตุก จิตเขาสว่างโผลงขึ้นมาเลย เพราะฉะนั้น จิตเขาสว่างโผลง ไม่ใช่เพราะถูกกระตุก แต่เพราะ เขาภาวนามาจนถึงเวลาคลอดแล้ว เหมือนเด็กอยู่ในห้อง ห้องแก่แล้ว มันถึงเวลาคลอดแล้ว หมอตำแยไปลูบที่เดิยวมันออกมาแล้ว ยังไม่ถึงเวลา อ้อนวอนอย่างไรมันก็ไม่ออก ตอนนั้นอ่านเซน ก่อนที่ลงไปเถียงกับท่านพุทธทาส ก็อ่านเหมือนกัน ใจโล่งว่าง ถ้าอยู่ตรงนี้นาน ๆ มีแต่ความสุข คงจะบรรลุมรรคผล เพราะทุกอย่างว่างเปล่าไม่มีตัวมีตน

มัจฉาติฏฐี

เจอหลวงปู่ดุลย์ท่านสอน ให้ดูจิตตนเอง
เล่าประวัติหลวงปู่ดุลย์ให้ฟังนิดหน่อยก็ได้ มีครูบา
อาจารย์องค์หนึ่งชื่อหลวงพ่อกิม หลวงพ่อกิมเป็น
ลูกศิษย์หลวงปู่ดุลย์ที่ฤทธิ์เยอะ ความรอบรู้ของท่าน
เยอะมากเลย วันหนึ่งหลวงพ่อกิมนั่งอยู่กับ
ท่าน ท่านก็เล่าให้ฟัง หลวงปู่ดุลย์เคยอยู่เมืองจีน
เป็นพระจีนสายเซน ลูกศิษย์ท่านเว่ยหลาง แล้วก็
ยุคท่านเว่ยหลางยังไม่บรรลุ ที่ไม่บรรลุไม่ใช่เพราะ
ไม่เก่ง แต่เพราะเก่งมาก ท่านตั้งความปรารถนา
จะเป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า เพราะฉะนั้นเจอ
อาจารย์อย่างท่านเว่ยหลาง หลวงปู่ดุลย์ก็ยังไม่
บรรลุ มาเกิดจนถึงยุคนี้ท่านลาปัจเจกพุทธภูมิแล้ว
มาเจอหลวงปู่มน ท่านก็เข้าใจทางธรรมะแห่ง
ความหลุดพ้นขึ้นมา หลวงปู่ดุลย์ก็พระเซน แต่
ทำไมท่านให้ดูจิต บางคนท่านให้ดูกาย ทำไมท่าน
ไม่พูดวรรคทองแล้วก็บรรลุไปเลย เพราะมันไม่

มัจฉาทิฏฐี

มีจริง

เราจะต้องเจริญสติปัฏฐาน เพราะนี่คือทางสายเดียว เพื่อความบริสุทธิ์หลุดพ้นที่พระพุทธเจ้าบอก ครูบาอาจารย์แค่สะกิดในจังหวะที่ถูกต้อง อินทรีย์ของเราแก่กล้าพอแล้ว เหมือนวันก่อนที่หลวงปู่เล่า เรื่องมีพระบวช 7 วัน แล้วก็กลางคืนจิตรวมลงไป ทุกอย่างว่างหมดเลย ไม่คิด ไม่นึก ไม่ปรุง ไม่แต่ง โลกธาตุว่างเปล่า จิตใจว่างเปล่า เหลือแต่ความรู้สึกตัวอยู่ ตื่นเช้าขึ้นมาไปถามหลวงปู่ขอ มว่าจิตผมเป็นอะไร หลวงปู่ขอผมบอกจิตเข้าถึงนิโรธ ท่านก็จำไว้แล้วรีบมาหาหลวงปู่ดูเลย เข้าวันที่ 7 ของการบวช มาหาหลวงปู่ดูเลย คืนวันที่ 6 ที่จิตว่างลงไป ก็ไปกราบหลวงปู่ จิตผมถึงนิโรธ หลวงปู่แบบพระเซนเลย ตวาด “เฮ้ย นีรง์นิโรธอะไร” จิตท่านหลุดจากความยึดถือตัวนี้เลย ความยึดถือว่าตรงนี้ดี จิตก็สว่างไสวขึ้นมา

มัจฉาติฏฐิ

ก่อนที่จะเจอพรรคทองพรรคเต็ดอะไร
ภาวนาปางตายมาแล้ว ของฟรีไม่มี บางคนไหลย
ไต่ยมากเลย เป็นญาติหลวงพ่อนี่ละ บอกพยายาม
จะมาฟังหลวงพ่เทศน์ เพื่อจะได้พรรคทองแล้วปิ้ง
เลยไม่ต้องภาวนา วันๆ ก็เที่ยวก็เล่นไปเพลิดเพลิน
จะรอรพรรคทอง แบบนี้ไม่ใช่เซนหรือก

ตัว เชน เองแปลว่า ฉาน ท่านนั่งสมาธิกัน
ดูเด็ด ผีก็จิตผีก็ใจกันดูเด็ดเลย แล้วมาเจริญ
ปัญญา ที่จุดประวัติแต่ละองค์แต่ละท่านไว้มันเป็น
ตัวผลแล้ว ถูกสะกิดแล้วก็บรรลุ ถูกสะกิดแบบนี้
บรรลุ ถูกสะกิดแบบนี้บรรลุ ตอนที่ทำ (ภาวนา) ไม่
ได้เขียนเอาไว้

เคยได้ยินชื่อพระโพธิธรรมไหม ตักม้อ
ปรมาจารย์อันดับหนึ่งของเส้าหลิน ต้นกำเนิดเส้า
หลินเลย ตักม้อไปนั่งสมาธิหันหน้าเข้าหุบเขา หัน

มัจฉาทิฏฐิ

หน้าเข้าผนังถ้ำ 9 ปี ถ้าอยู่ๆ ตึกม่อนนั่งเล่นเดินเล่น ก็คงไม่ได้เรื่องอะไร ที่จริงแล้วท่านเข้าฉนวนเก่ง เก่ง มาตั้งแต่อยู่อินเดียแล้ว พอท่านเข้าใจธรรมะแล้ว ท่านมาเผยแผ่ พอมาเผยแผ่เมืองจีนเข้าไปหา จักรพรรดิอะไรก็ไม่รู้ จำชื่อไม่ได้ ไปพูดธรรมะ ให้ฟัง จักรพรรดินี้ไม่รู้เรื่อง ไม่เลือกไมใส่ ตอนนั้น ศาสนาพุทธในเมืองจีนมีอยู่แล้ว แต่นี้เป็นนิกาย เซนที่เข้าไป พอจักรพรรดิไม่เอาขุนนางก็ไม่กล้า เอา ชาวบ้านก็รู้สึกว่พระกระจอก ไม่มีใครรับรอง เลย ท่านก็ไปอยู่ในถ้ำ ไม่สอน ไม่มีใครอยากเรียน ก็ไม่สอน สังเกตไหมว่าปรมาจารย์จริงๆ ถ้าไม่มา ขอรเรียน ไม่สอนหรอก ที่จะวิ่งโร่ไปหาลูกศิษย์ไม่มี หรอก ศาสดาไม่หิวลูกศิษย์หรอก ลูกศิษย์ต่างหาก ที่ต้องหิวอาจารย์ ท่านอยู่ในถ้ำตั้ง 9 ปี นั่งสมาธิ ของท่านอยู่ จนมีคนจีนมาขอเรียนด้วย แล้วก็ค่อย สืบทอดมา

มัจฉาติฏฐิ

ท่านเว่ยหลางเป็นลูกศิษย์รุ่นที่ 6 หลักใจ
พอถึงรุ่นที่ 6 แล้ว ท่านไม่มอบตำแหน่งต่อแล้ว
ตำแหน่งสังฆปริณายกจบลงที่ท่านเว่ยหลาง ท่าน
เห็นว่ามันมีโทษเหมือนกัน คนไม่ได้มุ่งแสวงหา
ธรรมะแล้ว แต่มุ่งแย่งกันเป็นผู้นำ กิเลสมันเข้ามา
แล้ว อยากใหญ่ อยากเป็นผู้นำ ท่านก็เลิกเลย ไม่
ต้องมอบต่อแล้ว

หลวงพ่อดิพลาดตอนไปอ่านหนังสือเซน
อ่านหนังสือท่านพระพุทธทาส ผิดหลายตัวเลย
จิตว่างทุกอย่างว่างเปล่า อะไรๆ ก็ไม่มี ชาติหน้า
ก็ไม่มี ผีก็ไม่มี ภพภูมิต่างๆ ก็ไม่มี มีเท่าที่เห็น
ทุกอย่างว่างเปล่า ที่เห็นก็ไม่ใช้คนอื่นอีก คอยนึก
อยู่มันไม่ใช่คนหรอก มันว่างเปล่า มาอ่านเซนใจ
ก็มีความสุข ฉะนั้นพวกที่ฟังแบบเซนจะมีความสุข
แต่มันไม่ได้อะไรขึ้นมา ทำไมมีความสุขแล้วไม่ได้
อะไรขึ้นมา?

มัจฉาทิฏฐิ

ครั้งหนึ่งอยู่กับหลวงปู่เทศก์ หลวงปู่เทศก์ ท่านก็พูดขึ้นมา บอกเขามุ่งที่จะเดินด้วยปัญญา แต่จุดที่พลาดของเซน อันนี้เซนที่ท่านรู้จักคือเซน รุ่นที่พวกเรา รู้จักนี้แหละ ไม่ใช่เซนรุ่นท่านเว่ยหล่าง หลวงปู่เทศก์ไม่ได้รู้จักเซนแบบท่านเว่ยหล่าง ท่านบอกเขามุ่งไปสู่ความหลุดพ้นด้วยปัญญา แต่สิ่งที่ขาดคือสมาธิที่ถูกต้อง เพราะฉะนั้นไปไม่ได้หรอก ท่านพูดอย่างนี้เลย ไปไม่ได้

ศีล สมาธิ ปัญญาไม่สมบูรณ์ มีแต่ปัญญา ล้าไป มันจะฟุ้ง ฟุ้งในธรรมะ ภูรู้แล้ว ภูไม่ยึดถืออะไรสักอย่างแล้ว หลวงปู่เทศก์ท่านกระตุกเอาไว้ สิ่งที่ขาดคือสมาธิที่ถูกต้อง เพราะฉะนั้นเราต้องฝึก จะเดินปัญญาก็ต้องฝึกสมาธิ สมาธิที่ถูกต้องเป็นสภาวะที่จิตใจที่อยู่กับเนื้อกับตัว จิตใจที่อยู่กับเนื้อกับตัว มีสติ มีสมาธิ เรียกว่ามีความรู้สึกตัวอยู่ ในความรู้สึกตัว ประกอบด้วยสติ ประกอบด้วยสมาธิ

มัจฉาติฎฐิ

ที่ถูกต้อง

พระพุทธเจ้าถึงชมว่า เราไม่เห็นธรรมะ
อย่างอื่นเลย ที่จะทำให้อกุศลดับไป ที่ทำให้อกุศล
เจริญขึ้นมา เหมือนความรู้สึกตัว เพราะฉะนั้น
ถ้าเราฟังครูบาอาจารย์แล้วใจก็เคลิ้ม มีความสุข
โมหะครอบงำหมดเลย ดำมืดไปหมดเลย ถ้ามีหุมี
ตามองปราดเนี่ย ดำไปหมดทั้งทีมเลย เพราะ
ฉะนั้นอย่าทิ้งความรู้สึกตัว อย่ามุ่งไปหาความสุข
อย่ามุ่งไปหาความสงบ ความสุข ความสงบ ความ
สบายอะไรทั้งหลายนี้เป็นผลพลอยได้ หลังจาก
ที่เราผ่านการปฏิบัติสมบุรณ์แล้ว มันเป็นขของแถม
เมื่อเราภาวนาได้ถูกต้องสมบุรณ์แล้ว ยังภาวนา
ผิดอยู่ ไม่ได้ภาวนาเลย ฟังธรรมะแล้วก็เพลินๆ
ไปอย่างนั้น ยุคนี้มีหลายคนที่สอนแบบนั้น สอน
วรรคทอง วันๆ ไม่ทำอะไร แล้วคิดแต่วรรคทอง
ทั้งหลายออกมา แล้วสอนคนก็ปลื้มไป มีคน

มัจฉาทิฏฐิ

ติดตามเป็นแสนเลย ชอบธรรมะเลื่อนลอย มัน
เหมาะกับคนเลื่อนลอย

ธรรมะจริงจังที่จะเรียนรู้กายรู้ใจ มัน
เหน็ดเหนื่อย มันต้องลงทุนลงแรง ไม่เหมือน
ธรรมะเลื่อนลอย ฟังอะไรเคลิ้มๆ เพลนิๆ มีความ
สุขแล้ว คิดว่านี่คือศาสนาพุทธ มันตื่นเกินไป
ของฟรีไม่มี จำไว้เลย ทุกอย่างอยู่ในกฎแห่งกรรม
ทั้งสิ้น ไม่มีของฟรี ถ้ามีของฟรีแสดงว่ากฎแห่ง
กรรมไม่จริง อยากได้ดี ก็ต้องลงมือทำ ทำสิ่งที่
ทำให้ได้ผลดี

อยากเป็นคนชั่วก็ต้องมีกฎแห่งกรรม ต้อง
ทำเหตุให้ชั่ว ถึงจะเป็นคนชั่ว อยากจะได้มรรคผล
ต้องทำเหตุของมรรคผล ต้องมีศีล มีสมาธิที่
ถูกต้อง มีปัญญาที่ถูกต้อง แล้วปัญญาไม่ใช่เกิด
จากการฟัง อย่างพวกที่บอกฟังเซนๆ นะ ปัญญา

มัจฉาติฏฐิ

จากการฟัง สบายใจ ไม่ล้างกิเลสหรอก ปัญญาที่จะใช้ ไม่ใช่เกิดจากการฟัง ไม่ใช่เกิดจากการอ่าน ปัญญาจากการฟังการอ่านเรียกว่า สุตมยปัญญา แล้วก็ไม่ใช่ปัญญาที่เกิดจากการคิดค้นคว้าเอาปัญญาที่เกิดจากการคิดเรียก จินตามยปัญญา ปัญญาที่จะทำให้บริสุทธิ์หลุดพ้นคือ ภาวนามยปัญญา ภาวนาแปลว่าเจริญ เจริญสติปัญญาฐาน ทีนี้ จะเจริญสติปัญญาฐานได้ดี จะให้เกิดปัญญาได้ จิตต้องมีสมาธิที่ถูกต้อง เพราะสมาธิเป็นเหตุใกล้ให้เกิดปัญญา

ต้องเรียนฝึกให้มีสมาธิ จิตใจอยู่กับเนื้อกับตัว แล้วก็มึสติระลึก รู้รูป ระลึก รู้นามไป อย่างพวกเราสังเกตไหม ฟังหลวงพ่อเทศน์จิตพวกเราจะตื่น เพราะธรรมะที่หลวงพ่อเทศน์เป็นธรรมะเพื่อความตื่น ไม่ใช่ธรรมะเพื่อความเคลิบเคลิ้ม ธรรมะเพื่อความเคลิบเคลิ้มก็ได้เหมือนคนติดยาเสพติด

มัจฉาทิฏฐิ

เท่านั้น สบายไม่ได้ประโยชน์อะไรขึ้นมา มีความสุข เพลินๆ ไปวันหนึ่งๆ แล้วจะได้อะไร ไม่เห็นทุกข์ เห็นโทษ

ครูบาอาจารย์ย้ำเลย หลวงปู่เทศก์สอนเลย ไม่เห็นทุกข์ ไม่เห็นธรรม ต้องเห็นถึงขนาด นอกจากทุกข์ไม่มีอะไรเกิดขึ้น นอกจากทุกข์ไม่มีอะไรตั้งอยู่ นอกจากทุกข์ไม่มีอะไรดับไป ต้องเห็นถึงขนาดนี้ถึงจะข้ามวัฏฏะ เป็นพระอรหันต์ได้ ไม่มีหรรษาฟังธรรมะแล้วก็จิตใจมีความสุข แล้วก็บรรลุนั่นแล้วทำสมาธิอยู่เฉยๆ ก็ไม่บรรลุนั่น ต้องเจริญปัญญาด้วย ฉะนั้นต้องครบ ศีล สมาธิ ปัญญา

มีอยู่ช่วงหนึ่ง หลวงพ่อทำสมาธิ ไม่ยึดอารมณ์ ไม่จับอารมณ์ ไม่จับตัวผู้รู้ ไม่ยึดอะไรสักอย่าง จิตรวมลงไปในความว่าง ตรงนั้นไม่มีความคิดนึกปรุงแต่ง ไม่มีเวลา คือไม่รู้เลยว่า

มัจฉาติฏฐิ

ยาวนานแค่ไหน ไม่มีร่างกาย ไม่มีโลก เหลือแต่ความรู้สึกตัวอยู่นิดเดียว ในที่สุดก็โดนหลวงปู่บุญจันทร์ท่านดำเอา “นิพพานอะไร มีเข้ามีออก” นึกจะเข้าตรงนี้ นึกว่าเข้านิพพาน กำหนดจิตเข้านิพพานไป ฉะนั้นประเภทกำหนดจิตเข้านิพพาน ถ้าใครพูดประโยคนี้ รู้ไว้เลยว่าไม่จริง นิพพานไม่มีเข้ามีออกหรอก นิพพานอยู่ต่อหน้าต่อตา นิพพานไม่ใช่ถ้า จะได้มุดเข้าไปแล้วมุดออกมา

ฉะนั้นมีสติไว้ รักษาสติไว้ก่อน มีสติฝึกให้จิตใจอยู่กับเนื้อกับตัว จิตเคลื่อนไปรู้ๆ จิตก็ตั้งมั่นขึ้นมา ถัดจากนั้นมีสติระลึการู้รูปนามด้วยจิตที่ตั้งมั่นเป็นกลางไปเรื่อย คือเจริญสติปัฏฐานในชั้นปัญญา สติปัฏฐานมี 2 ชั้น ชั้นต้นเป็นไปเพื่อความมีสติ ชั้นปลายเป็นไปเพื่อความมีปัญญา ชั้นต้นมีสติ อย่างหายใจออกรู้สึก หายใจเข้ารู้สึก ต่อไปพอหายใจปุ๊บก็รู้สึกตัวได้เลย เป็นไปเพื่อ

มัจฉาทิฏฐิ

ความมีสติ โกรธขึ้นมาก็รู้ หายโกรธก็รู้ ไปเรื่อย ๆ
สุดท้ายพอจิตมันโกรธปุ๊บ มันมีสติรู้ว่าโกรธทันที
อย่างนี้เรียกว่าทำสติปฏิฐานเพื่อความมีสติเพื่อ
ความมีปัญญา จะทำได้จิตต้องตั้งมั่นเป็นกลาง
อย่างมันเห็นร่างกายหายใจ จิตเป็นคนดูอยู่ แล้ว
มันเห็นเลยร่างกายที่หายใจอยู่นี้ไม่ใช่ตัวเรา เป็น
ของไม่เที่ยง เป็นของเป็นทุกข์ ไม่ใช่ตัวเรา จะเดิน
ปัญญาได้ ต้องมีสัมมาสมาธิ ต้องมีสติ มีสติ
รู้รูปธรรม นามธรรม มีสมาธิ คือจิตตั้งมั่นเป็น
ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ถ้าขาดองค์ประกอบคือสติที่
ถูกต้อง สมาธิที่ถูกต้อง มรรคผลไม่เกิด จะไปฟัง
ธรรมของแค่นั้น มันก็แค่นั้น ฟังแล้วก็สบายใจ
เดียวกิเลสก็กลับมาใหม่ ใช้ไม่ได้ ไม่มีทาง

ท่านฮวงโปเคยบอก ไม่มีทาง มีแต่ลืมตา
แล้วก็ตื่นขึ้นมา ตื่นนี้ไม่ใช่ตาตื่น จิตตื่นขึ้นมา จิตที่
ตื่นก็คือ จิตที่เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน แล้วก็ใช้

มัจฉาทิฏฐิ

จิตที่รู้ ตื่น เบิกบาน อาศัยสติไปเจริญ ปัญญา
ดูสภาวะเกิดดับไป เป็นการเจริญวิปัสสนากรรมฐาน
ด้วยจิตที่ตั้งมั่นเป็นกลาง มรรคผลมันถึงจะเกิด

พวกเรามรรคผลไม่ค่อยเกิด เพราะพวกเรา
มักง่าย อะไรก็จะเอาง่ายไว้ก่อน ที่เขาง่าย เพราะ
เขายากมาแล้ว อยู่ ๆ ง่ายไม่มีหรอก อย่างพระ
พาหิยะฟังเทศน์นิดเดียวเป็นพระอรหันต์ ไปฟังอยู่
ในตลาดด้วย พระพุทธเจ้าบอกว่า “ดูกรพาหิยะ
ในกาลใดแล เมื่อเห็นจักเป็นสักว่าเห็น เมื่อฟังจัก
เป็นสักว่าฟัง เมื่อทราบจักเป็นสักว่าทราบ ในกาล
นั้นท่านย่อมน่าไม่มี เพราะท่านไม่มีในอดีต ไม่มีใน
อนาคต ไม่มีไม่ยึดถือในปัจจุบัน นี่ละที่สุดแห่ง
ทุกข์” พระพาหิยะฟังแค่นี้บรรลุพระอรหันต์

เราก็บอก มีพรรคแบบวลีเด็ดแบบเซนเลย
สอนสั้นนิดเดียวบรรลุแล้ว ในพระไตรปิฎกจะเต็ม
ไปหมด คำสอนอย่างนี้ ลองไปดูประวัติพระพาหิยะ

มัจฉาพิภุญ

สมัยพระพุทธเจ้ากัสสปะก่อนองค์นี้ ก่อนพระโคตม สมัยพระพุทธเจ้ากัสสปะ เป็นช่วงท้ายของศาสนาพระพุทธเจ้าองค์นั้นแล้ว เพื่อนกันหลายคนก็ เป็นเพื่อนพระด้วยกันบอกว่า เราบวชอยู่นี้ เราไม่ได้อะไรแน่ ธรรมะที่แท้จริงหายไปแล้ว ก็พากันไปที่ภูเขา ภูเขาชั้น 90 องศา ท่านทำบันไดไต่ขึ้นไป ขึ้นยอดเขาได้ทั้งหมด หลวงพ่อจำไม่ได้ว่า กี่องค์ แล้วถิบบันไดทิ้งเลย ถ้าไม่ได้มรรคผลก็ตาย อยู่บนนี้

ที่วันนี้หนึ่งมีองค์หนึ่งบรรลुพระอรหันต์แล้วเหาะได้ด้วย ท่านก็เหาะไปบิณฑบาตมา เรียกเพื่อนมาๆ มาฉันด้วยกัน ทุกองค์ไม่เอา ไม่ฉัน ถ้าหากินเองไม่ได้ ตายเสียดีกว่า เพราะจะมหาธรรมะ ไม่ได้มาหาข้าวกิน องค์ที่บรรลุพระอรหันต์แล้วท่านก็เลย เอ้า พรรคพวกไม่เอาแล้วนี่ ท่านก็ไป ไปที่อื่น มีอยู่องค์หนึ่งได้พระอนาคามี ก็ไป

มัจฉาติฏฐิ

พาหิยะไม่ได้อะไรเลย แล้วก็อดตายอยู่บนภูเขา มาชาตินี้พาหิยะได้ง่ายเพราะผ่านความยากลำบาก สละชีวิตเพื่อธรรมะมาแล้ว คนสละชีวิตเพื่อธรรมะนี้ จะบอกว่าไม่ยึดถือนี้ มันง่ายนิดเดียว เพราะเขากลับสละมาแล้ว ก่อนที่พาหิยะจะง่าย เป็นพระที่เอตทัคคะทางเร็วที่สุด ตรัสรู้เร็วที่สุดในศาสนา พระโคตมนี้ แต่คือคนที่ช้าที่สุดในศาสนา พระกัสสปปะ คนอื่นเขาไปหมดแล้ว เหลือท่านอยู่

ของฟรีไม่มี ของปลูกไม่มี ทุกอย่างต้องทำเอาเอง นี่คือกฎแห่งกรรม ไม่มีอะไรเหนือกรรม วรรคทองจะเหนือกรรมก็เป็นไปไม่ได้ ฉะนั้นเจริญสติไว้ ถ้าพลาดจากการเจริญสติ เจริญสมาธิที่ถูกต้อง คือพลาดจากทาง

วิธีละตักหา ของพระพุทธรเจ้า

พระธรรมเทศนา หลวงพ่อปราโมทย์ ปาโมชฺโช

11 สิงหาคม 2562

มัจฉาทิฏฐิ

พยายามฝึกตนเองให้มีสติอยู่ตลอดเวลาเท่าที่ทำได้ ตั้งแต่ตื่นจนหลับ พยายามมีสติไว้ รู้สึกไป อย่าให้ใจล่องลอย หนีไป ตรงที่ใจเราหนีไป เรียกว่าตสติ ก็ขาดเครื่องมือสำคัญในการปฏิบัติ

เครื่องมือสำคัญในการปฏิบัติ มีตัวหลักๆ อยู่ 2 ตัว ตัวหนึ่งคือสติ เป็นตัวรู้ทันความเคลื่อนไหวของกายของใจ อีกตัวหนึ่งคือตัวสมาธิ ความตั้งมั่นของใจ อาศัยสัมมาสติ สัมมาสมาธิ แล้วทำความเพียรให้มาก มีสัมมาวายามะ องค์ธรรม 3 ประการ สัมมาวายามะ สัมมาสติ สัมมาสมาธิ สุดท้าย สัมมาทิฏฐิ ที่เป็นโลกกุตระ ก็จะเกิดขึ้น คือความรู้แจ้งแทงตลอดในอริยสัจ 4 ตัวสัมมาทิฏฐิ จริงๆ ก็คือ ความรู้แจ้งแทงตลอดในอริยสัจ 4 เข้าใจ จะรู้ทุกข์

รู้ทุกข์ สิ่งที่เรียกว่าทุกข์ คือ รูปนาม คือ กาย คือใจ คือขันธ 5 อายตนะ 6 เรียกว่าตัวทุกข์

มัจฉาทิฏฐิ

หน้าที่ต่อทุกข์คือรู้ คือรู้กายอย่างที่กายเป็น รู้ใจ
อย่างที่ใจเป็น รู้ขั้น 5 คือรูรูรูป เวทนา สัญญา
สังขาร วิญญาณ อย่างที่มันเป็น รูปก็ทำงานของ
รูป เวทนาจึงทำหน้าที่ของเวทนา อย่างความสุข
ความทุกข์ก็ทำหน้าที่ของมัน สัญญาความจำได้
หมายรู้ก็ทำหน้าที่ของมัน สังขารความปรุงดีปรุง
ชั่วก็ทำหน้าที่ของมันเอง วิญญาณ ความรับรู้
อารมณ์ทาง ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ก็ทำหน้าที่
ของวิญญาณ

คำว่าวิญญาณ คำว่าจิต คำว่าใจ เป็น
สภาวะธรรมอันเดียวกัน แต่มีหลายชื่อ ถ้าทำงาน
หน้าที่อย่างนี้ก็เรียกว่าวิญญาณ ทำหน้าที่อย่างนี้
เป็นจิต ทำหน้าที่อย่างนี้เรียกว่าใจ เรียกว่า มโน
มโนทุกวันนี้เอามาใช้เสียหายอีกคำหนึ่งแล้ว คนไม่
น่ารัก ไม่น่ารักภาษาบาลีคือ อับปิยะ เอาศัพท์
ธรรมะหรือศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับธรรมะไปทำ

มัจฉาติฏฐิ

เสียหายเยอะเลย ก่อนหน้านี้ก็เวียนเทียนทำเสียหายไปทีหนึ่งแล้ว นี่มาถึงมโนอีกแล้ว ทั้งที่มโนเป็นของสำคัญมาก มโนปุพพังคมา รัมมามโนเสฏฐา มโนมยา ธรรมทั้งหลาย มีใจเป็นหัวหน้า ใจเป็นประธาน ใจถึงก่อน

คำว่าจิต คำว่าใจ คำว่าวิญญาณ จิต มโน ใจคือมโน จิตใจ วิญญาณ คือสภาวะธรรมอันเดียวกัน คือธรรมชาติที่รู้อารมณ์ อย่างเวลาใช้ในบริบทที่ต่างกันใช้ศัพท์ต่างกัน

ถ้าเฝ้ารู้เฝ้าดู มันก็คือตัวทุกข์นั่นเอง กระทั่งตัววิญญาณหรือตัวใจ มันเป็นตัวทุกข์อันหนึ่ง เราเคยรู้ความจริง สิ่งที่เราเรียกว่าตัวทุกข์ก็คือ ตัวขันธ์ 5 ขันธ์ 5 ย่อลงมาก็คือรูปกับนาม กายกับใจภาษาไทยไม่ค่อยตรงกับรูปนามที่เดียว คำว่ารูปคำว่านาม กว้างกว่าคำว่ากายกับใจ แต่เรา

มัจฉาทิฏฐิ

พูดพออาศัยรู้เรื่อง พอภาวนาไปแล้ว ต่อไปค่อยเรียกให้ถูก รูปธรรม นามธรรม ตัวนี้เรียกว่าตัวทุกข์ หน้าที่ต่อทุกข์คือรู้ ไม่ใช่ละ แค่คำว่าทุกข์ พวกเราก็สับสนแล้ว ของเราต้องเจ็บไข้ได้ป่วย เป็นทุกข์ กลุ้มใจเป็นทุกข์ หิวข้าวเป็นทุกข์ ออกหักเป็นทุกข์ ตกงานเป็นทุกข์ เรารู้จักแต่สิ่งเหล่านี้ว่าเป็นทุกข์ แต่เราเข้าไปไม่ถึงว่ากายนี้คือตัวทุกข์ ใจนี้คือตัวทุกข์ เราไม่เห็นทุกข์จริง

พอเราเห็น ที่เราเห็น เราเห็นว่ากายนี้เป็นทุกข์บ้าง เป็นสุขบ้าง อย่างนี้เรียกว่ายังไม่รู้ทุกข์ รู้แบบนี้ใคร ๆ เขาก็รู้ ไม่ต้องเจอพระพุทธเจ้าก็รู้ กายนี้เป็นทุกข์บ้าง สุขบ้าง ใจเป็นทุกข์บ้าง เป็นสุขบ้าง แต่การที่เรามาเจริญสติปัฏฐาน มีจิตมีสมาธิ ตั้งมั่น ขยัน มีความเพียรขยันรู้ ขยันดูไปเรื่อย สุดท้ายปัญญา มันจะเกิด มันจะเห็นความจริงของตัวทุกข์ สิ่งที่เราเรียกว่าทุกข์จริง ๆ คือ รูปธรรม

นามธรรมที่ประกอบกันเป็นตัวเรานี่คือตัวทุกข์

ฉะนั้นกายนี้มีทุกข์ล้วน ๆ ไม่ใช่ทุกข์กับสุข เพียงแต่มีทุกข์มากกับทุกข์น้อย ตอนที่ทุกข์น้อย คนที่ไม่ได้ภาวนาก็คิดว่ากายนี้เป็นสุข ใจนี้ก็เหมือนกัน โดยตัวมันเองเป็นทุกข์ มีทุกข์มากกับทุกข์น้อย ตอนที่ใจมันทุกข์น้อย เราก็มั่นเป็นสุข ถ้าเราหัดภาวนาเราจะรู้เลย ทุกครั้งที่ใจรับรู้ อารมณ์มันมีภาวะเกิดขึ้นในใจ ชั้นที่ 5 เป็นภาวะ ก็คือมันเป็นทุกข์นั่นเอง เวลาใจต้องรู้อารมณ์ อารมณ์ที่มีความสุข ใจก็มีภาวะ ภาวะทางใจนี้เกิดขึ้นตลอดเวลา ใจนี้ไม่ใช่ตัวสุขบ้างทุกข์บ้าง จิตใจนี้เป็นตัวทุกข์ล้วน ๆ มีแต่ทุกข์มากกับทุกข์น้อย

การที่เรายังไม่รู้ทุกข์แจ่มแจ้ง เราก็เห็นว่า กายนี้ทุกข์บ้างสุขบ้าง ใจนี้ทุกข์บ้างสุขบ้าง มันก็จะ

มัจฉาพิภุญ

เกิดการแสวงหาขึ้นมา จะเกิดการตื่นรนแสวงหาว่า
ทำอย่างไรจะมีความสุข ทำอย่างไรจะไม่ทุกข์
ทุกวันนี้ที่เราต้องตื่น ๆ แล้วก็พาร่างกายตื่นไป
ด้วย ก็เพื่อจะหนีความทุกข์ เพื่อจะแสวงหาความ
สุข ที่ต้องตื่นเพราะมันยังไม่รู้ความจริงว่านอกจาก
ทุกข์ไม่มีอะไรเลย มันยังคิดว่ามีสุขอยู่จริง ก็ตื่น
หาความสุข ตื่นหนีความทุกข์ไปเรื่อย ๆ

วันใดที่สติปัญญาแก่รอบ รู้ทุกข์แจ่มแจ้ง
คือรู้ว่าขั้น 5 นี้เป็นตัวทุกข์ กายนี้ทุกข์ ใจนี้ตัว
ทุกข์ พอรู้อย่างนี้แล้ว ความหิวโหยที่อยากให้กาย
ให้ใจเป็นสุขจะไม่เกิดขึ้น เพราะรู้ว่ามันคือตัวทุกข์
ความหิวโหยที่จะให้กายให้ใจไม่ทุกข์จะไม่เกิดขึ้น
เพราะมันรู้ความจริงว่ามันคือทุกข์ ไม่ตื่นรนหา
ความสุข เพราะรู้ว่าจริง ๆ แล้วกายนี้ใจนี้คือ
ตัวทุกข์ ไม่ตื่นรนหนีความทุกข์ เพราะรู้ความจริง
ว่ากายนี้ใจนี้คือตัวทุกข์ การรู้ว่ากายนี้ใจนี้เป็น

มัจฉาติฏฐิ

ตัวทุกข์ มันเป็นเรื่องสำคัญมาก เป็นเรื่องใหญ่ เป็นเรื่องที่จะแตกหักในการปฏิบัติ

พอเรารู้ความจริงว่ากายนี้ใจนี้ทุกข์ล้วนๆ ใจก็จะไม่อยากให้มีความสุข เพราะความสุขของกายของใจเป็นเรื่องเพ้อฝัน เป็นเรื่องเพ้อฝัน ก็ตัวมันทุกข์ จะให้มันสุขไปได้อย่างไร เหมือนไฟเป็นของร้อน จะให้มันไม่ร้อนได้อย่างไร การรู้ทุกข์อย่างแจ่มแจ้งเป็นเรื่องสำคัญมาก เรียนรู้กายรู้ใจอย่างแจ่มแจ้งแล้วก็รู้เลย มันทุกข์นั่นเอง เมื่อเรารู้ทุกข์แจ่มแจ้งแล้ว สมุทัยคือความอยากจะถูกละอึดโน้มติ เวลาที่เราอยาก เราก็อยากให้กายให้ใจเป็นสุข อยากให้กายให้ใจไม่ทุกข์ หัวใจของความอยากอยู่ตรงนี้ อยากมีแฟน ถามว่าอยากมีแฟนเพื่ออะไร จะได้มีความสุข มีภรรยาแล้วอยากเลิกเพื่ออะไร เพื่อจะได้มีความสุข หิวความสุข เห็นหน้าเจ้าหนี้แล้วเบื่อ อยากให้เจ้าหนี้ตาย เพราะ

มัจฉาทิฏฐิ

เห็นแล้วมันมีความทุกข์ อยากไม่ทุกข์ อยากมีความสุข กับอยากไม่ทุกข์ 2 อย่างนี้ที่พาเราอยากนานาชนิด ที่บอกกิเลสพันห้าต้นหาร้อยแปดย่อลงมาก็คือแค่นี้ คืออยากจะสุข อยากจะไม่ทุกข์

แต่ว่าถ้ามันรู้ความจริงแล้ว ภายใต้นี้คือทุกข์ล้วนๆ ความอยากจะไม่เกิดขึ้น ความอยากเป็นความไร้เดียงสา ไปสังเกตดู สิ่งที่ยากคือสิ่งที่ไม่มี สิ่งที่มีก็ไม่ต้องอยากจริงไหมไปดูเอา สิ่งที่เราอยากล้วนแต่สิ่งที่เราไม่มี แต่สิ่งที่มีแล้วไม่อยากจะไรที่ได้มาใช้ใหม่ ไม่ค่อยอยากแล้วเฉยๆ อยากได้ของที่มีมันไม่มี หรือบางที่มีภรรยาอยู่ อยากให้มันไม่มี จะได้ไปหาภรรยาใหม่ ของที่ไม่มีก็คือความเป็นโสด ก็อยากเป็นโสดขึ้นมาอีกที สิ่งที่เราอยากล้วนแต่อยากในของที่ไม่มีทั้งนั้น อยากในสิ่งที่มันไม่มีจริง มันจะสุขหรือมันจะทุกข์ ค่อยๆ เรียนจากของจริงในใจเรา ดูเข้าไปเรื่อยๆ ภายนี้

มัจฉาติฏฐิ

ใจนี้คือตัวทุกข์ พอเรารู้แจ่มแจ้ง ความอยากให้
กาย ให้ใจเป็นสุข ไม่เกิด ความอยากให้กาย
ให้ใจพ้นทุกข์ไม่เกิด จิตจะเข้าสู่ความเป็นกลาง ไม่
ยินดี ไม่ยินร้าย ไม่กระเพื่อมขึ้น ไม่กระเพื่อมลง
ไม่อยากได้มา ไม่อยากรักษาไว้ ไม่มีความอยาก
ให้หมดไปสิ้นไป แต่ว่ารู้ว่าทุกอย่างที่มีมา ได้มา
ดำรงอยู่ หรือหมดไป เป็นเพราะเหตุเท่านั้นเอง
เพราะมีเหตุปัจจัย ไปได้สิ่งนี้มา สิ่งนี้จะคงอยู่ก็
เพราะเหตุยังอยู่ พอเหตุดับ สิ่งนี้ก็ดับไป อยาก
รักษาก็อยากไม่ได้ ทุกอย่างเป็นไปตามเหตุผล
ทั้งสิ้นเลย

ค่อยภาวนาไป ใจจะยอมรับความจริง
ความจริงก็คือสิ่งทั้งหลายเกิดจากเหตุ ไม่ใช่เกิด
จากอยาก สิ่งที่ยอยากเพราะมันไม่มี ถ้าเข้าใจความ
จริงของรูปนามกายใจแล้ว มันจะหมดความอยาก
รู้ทุกข์เมื่อไร ก็ละสมุทัยเมื่อนั้น สมุทัยก็คือตัว

มัจฉาทิฏฐิ

ตัณหา ตัวยอยาก ฉะนั้นรู้ทุกข์ก็จะเป็นอันละสมุทัย
อัตโนมัตติ ทันทที่ที่ใจสิ้นความอยาก นิโรธก็เกิดขึ้น
อัตโนมัตติ การสิ้นความอยากนั้นทำได้หลายแบบ
ทำด้วยสมณะก็ได้ ทำด้วยวิปัสสนาก็ได้ ทำด้วยการ
สนองมันก็ได้ ทำด้วยมรรคก็ได้ ทำได้หลายอย่าง
หลายระดับ ฉะนั้นตัวนิโรธก็มีหลายระดับ แต่ตัว
นิโรธสูงสุดคือตัวนิพพาน

นิพพาน คือสภาวะที่สิ้นตัณหา จะสิ้น
ตัณหาได้เพราะเห็นทุกข์ เพราะเห็นทุกข์ก็เลยละ
ตัณหา ทุกข์ให้รู้ สมุทัยให้ละ นิโรธทำให้แจ้ง เราจะ
เห็นนิพพานได้ นิพพานคือสภาวะที่สิ้นตัณหา
ฉะนั้นเราต้องละตัณหา เราจะละตัณหาได้ด้วย
วิธีใด วิธีละตัณหาของพระพุทธเจ้า ละด้วยการรู้
ทุกข์ คนอื่นเขาก็ละตัณหา ละด้วยการตามใจ
ตัณหา อย่างหมาแมวหรือมนุษย์ทั้งหลายที่หลง
อยู่ในกามก็ละตัณหา เวลาความอยากเกิดขึ้น

มัจฉาทิฏฐิ

อยากกินก็ไปกิน กินซะมันก็หายอยาก อยากนอนก็ไปนอนซะมันก็หายอยาก นี่ก็มีการละตัณหา แต่ละแบบชาวโลก ละแบบสัตว์ธรรมดา

บางพวกก็คิดว่าการสนองตัณหา ไม่ได้ผลหรอก ต้องมาฝึกใจให้สิ้นตัณหา วิธีฝึกใจให้สิ้นตัณหา ก็ทรมานมัน อยากกินไม่กิน อยากนอนไม่นอน ปฏิเสธตลอด ที่จริงก็คือการสนองตัณหา แต่สนองในทางปฏิเสธ อยากมีแฟนไม่มี อยากกินข้าวไม่กิน ทรมานกายทรมานใจตัวเอง ไม่มีวันสิ้นตัณหาเลย อย่างน้อยมันก็ยังมีความอยากอยู่ อยากจะสิ้นตัณหา

วิธีของพระพุทธเจ้าถึงจะละตัณหาได้จริง วิธีละตัณหาก็คือการรู้ทุกข์ นี่ก็ไม่ถึงเลยใช่ไหมว่าละตัณหาด้วยการรู้ทุกข์ มีแต่พระพุทธเจ้าที่ค้นพบสิ่งนี้ขึ้นมา กับพระปัจเจกพุทธเจ้าที่ค้นพบ

มัจฉาทิฏฐิ

ขึ้นมา การละตัณหาด้วยการรู้ทุกข์ ไม่ใช่การละ
ตัณหาด้วยการสนองตัณหา ไม่ใช่การละตัณหา
ด้วยการฝืนตัณหา แต่ว่าละตัณหาด้วยการรู้ทุกข์
คือรู้ความจริงของกาย รู้ความจริงของใจ

สิ่งที่เรียกว่าทุกข์ ไม่ใช่อกหักรักคุณเลยเป็น
ทุกข์ กายคือทุกข์ ใจคือทุกข์ ชั้น 5 คือทุกข์
นิยามของตัวทุกข์ก็คือ ตัวชั้น 5 เป็นตัวทุกข์ อันนี้
หลวงพ่อบุญตามให้พวกเราฟังง่าย ถ้าพูดให้เต็ม
ยศ บอกว่าเขาเห็นตัวทุกข์ ก็คือตัวอุปาทานชั้น
ทั้ง 5 ไม่ใช่ชั้น 5 เฉย ๆ ชั้น 5 มี 2 ส่วน ชั้น 5
ที่เป็นตัวทุกข์ กับชั้น 5 ที่ไม่ใช่ตัวทุกข์ แต่ชั้น 5
ที่พวกเรารู้จัก มันคืออุปาทานชั้น คือชั้น 5
ที่เป็นตัวทุกข์ ชั้น 5 ที่ไม่เป็นตัวทุกข์มีอยู่ ปุณฺณ
ไม่รู้จักรอบ คือพวกโลกุตตรจิตทั้งหลาย กับ
โลกุตตรเจตสิกที่เกิดร่วมกับโลกุตตรจิตที่เราไม่รู้จักร
ชั้น 5 ที่เรารู้จักเรียกว่าตัวทุกข์ทั้งนั้นเลย

มัจฉาทิฏฐิ

หน้าที่ต่อทุกข์คือรู้ รู้กายรู้ใจของเรา ดูไปเรื่อย ๆ จนวันหนึ่งจิตยอมรับความจริงว่ากายนี้คือทุกข์ล้วน ๆ จิตคือทุกข์ล้วน ๆ นอกจากทุกข์ไม่มีอะไรเกิดขึ้น นอกจากทุกข์ไม่มีอะไรตั้งอยู่ นอกจากทุกข์ไม่มีอะไรดับไป จิตจะเข้าสู่ความเป็นกลางกลางด้วยปัญญาอย่างยิ่ง ถ้าบุญบารมีพอ อริยมรรคก็เกิดขึ้น การที่เราวนเวียนอยู่ในวัฏสงสารอันยาวนาน เรามีโอกาสเกิดอริยมรรค 4 ครั้งเท่านั้น ไม่มีครั้งที่ 5 สมมติว่าชาติก่อน ๆ เราเคยได้ไสยาบันแล้ว ชาตินี้เราเกิดมา ไม่ต้องเกิดไสยาบัติติมรรคอีกแล้ว แต่ว่าใจมันลืม ถ้าเกิดอะไรกระทบแรง ๆ เข้ามา ภาวะที่มันเคยได้จะกลับมา บางทีตอนที่กลับมามันแสดงอาการตัดใจดู มันแสดงลึลว่ามันผ่านกระบวนการแบบนี้ จิตมันสอนจิตขึ้นมา เพราะฉะนั้นบางที่เราภาวนา สมมติเราเคยได้ไสยาบันมาก่อน มาชาตินี้ภาวนาแล้ว

มัจฉาทิฏฐิ

อยู่ ๆ มันก็แหวกขึ้นมา จิตอยู่ในภุมิธรรมพระ
โสดาบัน ถ้าดูได้ไม่ละเอียดก็คิดว่าทุกคนที่เกิดมา
เป็นปุถุชน แล้วค่อยมาตัดเอาใหม่ ความจริงมัน
ของเก่า ตัดแล้วก็ตัดเลย ไม่ต้องมาตัดซ้ำอีก แต่ว่า
จิตมันจะทวนให้ดู ทบทวนให้ดูว่าเคยตัดมาแล้ว
ตัดมาแบบนี้ ในวิภวฐานะที่ยาวไกล เรามีโอกาสเกิด
อริยมรรค 4 ครั้งเท่านั้น แต่แต่ละครั้งเกิด 1 ขณะจิต

ในวันหนึ่ง ๆ มีเป็นแสน ๆ โภภิชณะ ถ้าพูด
แบบปริยัติบอก ลัดนิ้วมือ แค่อัดนิ้วทีหนึ่ง จิตเกิด
ดับแสน โภภิชณะ นี่ก็เวอร์ไปใครจะไปนับ อย่าอ้าง
ว่าพระพุทธรูปเจ้า นับ นักวิทยาศาสตร์นับ เขาทดลอง
ด้วยการให้ดูรูป มีรูปที่ไหลผ่าน ตาเราไป ให้ดู
มีรูปเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว เป็นสัญลักษณ์ต่าง ๆ
เยอะแยะเลย แล้วมีตัวเลขแทรกเข้าไป ทีแรกก็
เคลื่อนไหว ๆ ก่อน แล้วก็จิตมันจับตัวเลขได้ อู๋ย
นี่เลข 1 อีกสักพักหนึ่ง นี่เลข 2 อะไอย่างนี้ หรือ

มัจฉาติฏฐิ

เลข 5 อะไรอย่างนี้ เขาวัดเวลาดู จิตจับสิ่งที่รู้ได้
ชัด จับอารมณ์ได้ชัด ใช้เวลาเท่าไร วัดได้ แต่
หลวงพ่อลืมแล้วว่าเท่าไรไม่ถึงวินาที สั้นๆ แต่ไม่
ถึงแสนโกฏินณะ แต่ตรงที่จับอารมณ์ได้ชัดทีหนึ่ง
ประมาณ 17 ขณะจิต จับอารมณ์ได้ชัด เอา 17
ไปหารเวลาออกมาเป็นความเร็วของจิต

แล้วเขาพบอย่างหนึ่งว่าการรับรู้ของแต่ละ
คนเร็วไม่เท่ากัน จิตแต่ละคนไวไม่เท่ากัน อันนี้พูด
ให้ฟังเล่นๆ หรือกว่า ฟิสิกส์มันวิ่งตามหลังคำสอน
ของพระพุทธเจ้า แล้วมันพบว่ามันจริงอย่างที่
พระพุทธเจ้าบอก เพียงแต่ตัวเลขล้านวนอินเดียว
อย่างภิกษุตามเสด็จพระพุทธเจ้าไปกบิลพัสดุ์
84,000 องค์ กบิลพัสดุ์เลี้ยงไม่ไหวไปที่หนึ่ง
84,000 องค์ หรือพระเจ้าพิมพิสารพาชาวเมือง
ราชคฤห์ไปฟังธรรมเป็นโกฏินณะ เราไปดูราชคฤห์
จริงมันชอกเขาเล็กนิดเดียว อยู่กันเป็นโกฏินๆ ไม่ได้

มัจฉาพิศุข

หรือก ต้องเหยียบกันตายอยู่ในนั้น แต่จำนวน
แขกจะใสให้เยอะๆ ไว้เพื่อให้น่าศรัทธา เป็น
จำนวนของเขา ที่บอกว่าจิตเกิดดับลัดนิ้วมือหนึ่ง
แสนโกฏิขณะ ก็จำนวนแสดงว่าเร็วมาก เร็วถึงสุดๆ
เลยเท่านั้น

พระโสดาบันเกิดไม่เกิน 7 ชาติ ทำไม่ต้อง
7 ชาติ คำว่า 7 ชาติหมายถึงไม่มาก เป็นจำนวน
ถ้า 500 ก็เยอะพอสมควรแต่ไม่เยอะมาก 84,000
นี่เยอะ แสนโกฏินี้เยอะที่สุดเลย จำนวนเขา
สังเกตไหมมันก้าวกระโดดอย่างรวดเร็วใช่ไหม จาก
7 ขึ้นไป 500 จาก 500 ขึ้นไป 84,000 ขึ้นไปแสนโกฏิ
มันอัตราก้าวหน้า มหาศาลมันเป็นลีลาของแขก
อย่าไปคิดว่าเป็นตัวเลขเป๊ะๆ อย่างนั้น ไม่จริง
หรือก

มัจฉาทิฏฐิ

เราค่อย ๆ เรียนรู้ลงไปในร่างกายในใจนี้ เรียนรู้ไปจนกระทั่งเห็นความจริงว่ากายนี้คือตัวทุกข์ใจนี้คือตัวทุกข์ เรียนนี้ได้เป็นอย่างดี ทีแรกยังไม่เห็นหรอก ก็เห็นว่ากายนี้ทุกข์บ้างสุขบ้าง ก็ไม่เป็นไร ค่อยรู้ค่อยดูไป ต่อไปพอจิตมันละเอียดขึ้นสติปัญญาละเอียดขึ้น มันจะเห็นเลยตอนที่มีความสุขก็ทุกข์ ตรงนี้ใครเริ่มเห็นได้บ้างแล้วว่าตอนที่มันมีความสุขมันก็ทุกข์ ยกมือชียกมือให้ดูหน่อย มีเยอะเหมือนกัน มันไม่ได้ยากหรอก ถ้ารู้วิธี ถ้าไม่รู้วิธีก็ยาก ก็ต้องรู้ทุกข์ รู้กายรู้ใจไป

วิธีรู้กายทำอย่างไร มีใจเป็นคนดู ตัวนี้ที่จะต้องฝึกให้ได้สมาธิที่ถูกต้อง เพราะสมาธิที่ถูกต้องมันจะพัฒนาใจ จากผู้คิดผู้นึกผู้ปรุงผู้แต่ง มาเป็นใจผู้รู้ผู้ตื่นผู้เบิกบาน ผู้รู้มันเป็นผู้ดูนั่นเอง ดูอะไรก็ดูกายดูใจ เวลาดูกายดูเป็นปัจจุบันขณะ เต็มวันนี้กำลังนั่งอยู่ รู้สึกไหม เต็มวันนี้พักหน้ารู้สึกไหม

มัจฉาทิฏฐิ

เดี๋ยวนี้ ดูกาย ดูเดี๋ยวนี้เลย กำลังเป็นอยู่เลย แต่ดูจิต อ้าว โกรธไปแล้ว รู้ว่าโกรธแล้ว โลกแล้ว ไม่มีคำว่ากำลัง จิตกำลังโกรธ ดูไม่ได้ ในขณะที่จิตกำลังโกรธจิตเป็นอกุศล สติจะไม่เกิด สติจะมาระลึกได้ว่าโกรธตามหลัง ฉะนั้นดูกายเป็นปัจจุบัน ขณะคือขณะนี้ ดูจิตเป็นปัจจุบันสันตติ คือสืบเนื่องกับปัจจุบัน ดูไม่เหมือนกัน

เมื่อก่อนนี้มีคนมาบอกสมัยหลวงปู่สอนแรกๆ บอกว่าดูจิตใช้ไม่ได้หรอก ไม่เป็นปัจจุบัน จิตโกรธแล้วรู้ โลกแล้วรู้ ไม่เป็นปัจจุบัน พวกนี้ยังไม่ได้เรียนพอ ในอภิธรรมยังสอน มันเป็นปัจจุบันสันตติ การดูนามธรรม เป็นปัจจุบันขณะไม่ได้ เพราะในขณะที่มันมีกิเลส มันไม่มีสติ สติมันเกิดตามหลัง ฉะนั้นคอยรู้ไป ถ้าบอกไม่ได้ ทำไม่พระพุทธเจ้าสอน “ดูกร ภิกษุทั้งหลาย เมื่อจิตมีราคะ ให้รู้ว่ามีราคะ” ประโยคนี้สอนอะไรเรา “จิตมีราคะ

มัจฉาทิฏฐิ

แล้วก็รู้ว่ามึราคะ” พระพุทธเจ้าไม่ได้บอกว่า “ดูกร ภิกษุทั้งหลายจิตกำลังมึราคะ รู้ว่ากำลังมึราคะ” ไม่ได้พูดประโยคนี้ ท่านบอก “ดูกร ภิกษุทั้งหลาย เมื่อจิตมึราคะให้รู้ว่ามึราคะ จิตไม่มีราคะ รู้ว่าไม่มีราคะ ดูกร ภิกษุทั้งหลาย เมื่อจิตมีโทสะ ให้รู้ว่ามีโทสะ มีโทสะแล้วก็รู้ว่ามีโทสะ” เห็นไหมมันตามกันมาอย่างนี้ “ดูกร ภิกษุทั้งหลาย จิตไม่มีโทสะ รู้ว่าไม่มีโทสะ ดูกร ภิกษุทั้งหลาย จิตมีโมหะ รู้ว่ามีโมหะ จิตไม่มีโมหะ ไม่หลง รู้ว่าไม่หลง ดูกร ภิกษุทั้งหลาย จิตฟุ้งซ่านรู้ว่าฟุ้งซ่าน จิตหดหู่ รู้ว่าหดหู่” ท่านสอนอย่างนี้ สอนให้รู้ตามหลัง

ส่วนดูกายเป็นอย่างไร “ดูกร ภิกษุทั้งหลาย เมื่อยืนอยู่ ก็รู้ชัดว่ายืนอยู่” รู้ชัดว่ายืนอยู่ รู้ชัด ๆ รู้เข้าไปโดยตรง ๆ รู้มันเดี๋ยวนี้ “ดูกร ภิกษุทั้งหลาย เมื่อนั่งอยู่ ก็รู้ชัดว่านั่งอยู่” รู้ชัดนั่งอยู่ รู้เดี๋ยวนี้เลย ก้าวไปก็รู้สึก ในสัมปชัญญบรรพ “ภิกษุทั้ง

มัจฉาทิฏฐิ

หลายเมื่อก้าวไปก็รู้สึก เมื่อถอยหลังก็รู้สึก” รู้สึก
เลย กำลังก้าวก็รู้สึกได้ กำลังถอยก็รู้สึก กำลัง
ยกมือรู้สึก ดูกายดูปัจจุบันขณะได้

ธรรมชาติของจิตมีกฎเลย รู้อารมณ์ได้ครั้ง
ละอย่างเดียว อย่างขณะที่เรารู้กาย จิตใช้กายเป็น
อารมณ์ เพราะฉะนั้นจิตรู้กายได้ แต่ในขณะที่
โกรธ จิตใช้อะไรเป็นอารมณ์ ใช้อารมณ์ที่ไม่ชอบใจ
เช่น คนนี้เราเกลียด คนที่เราเกลียดเป็นอารมณ์
ที่ไม่ชอบใจ เรียกอนิขฐารมณ์ ไม่ชอบใจ ถ้า
อารมณ์ชอบใจก็อิฐฐารมณ์ อนิขฐารมณ์ อารมณ์
ที่ไม่ชอบ อิฐฐารมณ์อารมณ์ที่ชอบ มันใช้ตัว
อารมณ์ อย่างเราเห็น ตามองเห็นศัตรูเรา โทสะ
ก็เกิด จิตที่มีโทสะดวงนั้น ใช้รูปที่ไม่พอใจเป็น
อารมณ์ หรือจิตที่มีราคะ ได้ยินเสียงหวานๆ สาว
สวยโทรมาได้ยินเสียงปุป จิตมีราคะ จิตที่มีราคะ
ใช้เสียงสาวสวย เสียงเพราะเป็นอารมณ์

มัจฉาทิฏฐิ

จิตรู้อารมณ์ได้ครั้งละอย่างเดียว เมื่อมันไปรู้อารมณ์ คือรูปเสียงกลิ่นรสเสียแล้ว มันจะรู้ตัวมันเองไม่ได้ พอจิตมันมีราคะขึ้นมา เกิดจิตดวงใหม่มีสติขึ้นมา เพราะเราเคยฝึกจิตมีสติ ในขณะที่จิตมีราคะเกิดอยู่ เกิดจิตดวงใหม่มีสติ จิตที่มีราคะดับไปแล้ว จิตมีทีละดวง จิตเกิดดับต่อเนื่องกัน แต่เกิดทีละดวง แล้วแต่ละดวงรู้อารมณ์ได้อันเดียว จิตดวงใหม่ที่มีสติรู้อะไร ใช้จิตดวงก่อนที่ดับไปสด ๆ ร้อน ๆ ซึ่งมันเป็นจิตที่มีราคะเป็นอารมณ์ ฉะนั้นจิตเห็นจิต จิตดวงใหม่ที่มีสติรู้ทันจิตดวงเก่าที่ดับไปแล้วรู้ทัน มันจะรู้ตามหลังไปอย่างนี้ แต่ตามกระชั้นชิด เรียกว่าปัจจุบันสันตติ การดูกายดูปัจจุบันขณะ ตอนนี้งำลังเกา ทำได้ ตอนนี้งำลังนั่ง ดูได้ เพราะใช้กายเป็นอารมณ์ แต่ตอนที่มีการใช้ อารมณ์อย่างอื่นเป็นอารมณ์ ตอนที่มีการใช้ อารมณ์อย่างอื่นเป็นอารมณ์ ไม่ได้ใช้จิต

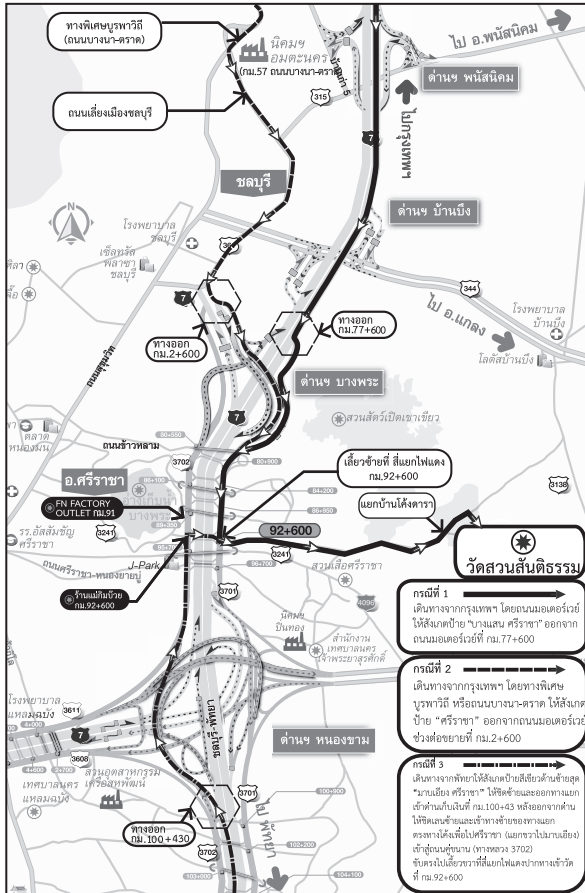
มัจฉาทิฏฐิ

เป็นอารมณ์

ตอนที่มีสติแล้วเราเจริญจิตตานุปัสสนาอยู่ มีสติขึ้นมา จิตดวงปัจจุบันไปรู้จิตดวงที่เพิ่งดับไป ฉะนั้นมันต่อเนื่องกับปัจจุบัน เรียกว่าปัจจุบัน สันตติ นี่คือหลักของการดูจิต อย่าไปพยายาม กลุ้มใจ ไม่ต้องกลุ้มใจว่า หนูฝึกมาตั้งนานแล้ว หนู ยังดูโกรธไม่ทันเลย มันโกรธแล้ว ถึงรู้ ถ้าหนูดูโกรธ ทัน หนูเพี้ยน บ้าแล้ว ไม่มีใครทำได้หรอก พระอรหันต์ก็ไม่ได้ทำอย่างนั้น พระอรหันต์ไม่มีกิเลส แต่ว่ามีสุขขึ้นมา มีโสมนัสในใจ มีอุเบกขาในใจ หมุนเวียนอย่างนี้ทั้งวัน ท่านก็มีสติตามระลึกไป

แผนที่แสดงเส้นทางไปวัดสวนสันติธรรม

วัดสวนสันติธรรม อ.ศรีราชา จ.ชลบุรี โทร. 096-9356359
 ของหลวงพ่อบุญราโชบาย ปาโมชโช ได้ที่ www.dhamma.com/calendar
 หรือโทร. 096-9356359